

sig paa, gik det lystigt til omkring nogle Borde, hvorpaa der stod kølende Drikke og andre Forfriskninger. Her under Stjernehimlen var ogsaa Nanny tyet ud med sin Kavalier. Hun var just ifærd med at fortære en Portion Frugtis, da hun saa Per og Jakobe gaa forbi med hinanden under Armen og forsvinde ned ad Marmortrappen.

Nu fortæller han hende det hele! — jog det igennem hende. Hun blev ganske hvid om Munden af Had og Lystenhed.

Hun satte den endnu kun halvtømte Asiet fra sig og gik med sin Herre tilbage til Salen. Ja-ja! fortsatte hun i Tankerne, mens hun dansede ud. Længe skulde nu Jakobe ikke faa Lov at triumfere! Det skulde hun sørge for! Nu skulde det blive Krig!

Per og Jakobe gik helt ned igennem Haven og satte sig paa den omhegnede Bænk nede ved Vandet, hvor de plejede at sidde, naar de vilde være uforstyrrede. Herude i Ensomheden overgav Jakobe sig helt. Per slog sin Arm omkring hende, og hun lagde sig saa tæt ind til ham, at hendes Hoved kom til at hvile paa hans Bryst.

Saaledes sad de ganske stille. Foran deres Fødder skulpede Søen ligesom i Søvn, medens Genskinnet fra Ivans Lysballoner boltrede sig ude i Vandet som Stimer af Guld fisk.

„Du fryser da ikke?“ spurgte Per og trak Pelsslaget tættere omkring hende.

„Nej, nej — vist ikke,“ svarede hun, igen lidt irriteret.

I Tilslutning til, hvad de havde talt om den foregaaende Dag paa samme Sted, gav Per sig saa til at forklare, hvorledes han ved at iagttage Selskabet iaften var bleven yderligere overbevist om det hjemlige Fremskridtsfolks begyndende Forfald. Den Fortryllelse, det i sin Tid havde udøvet paa ham, var i hvert Fald grundig hævet nu. — Han maatte — sagde han — give hende fuldstændig Ret i, hvad hun engang havde sagt eller skrevet til ham, at et Samfund, i hvilket f. Eks. en Person som Dyhring fik Lov til at spille en fremtrædende Rolle, havde dømt sig selv. Han var bleven ganske klar over, at om der skulde være Haab om Sejr for Frisind og Fremsyn i Danmark, maatte der ganske andre Kræfter frem i første Linje, M æ n d i